

„היינו דכתיב וכו', רצונו לומר דבזה מתורץ נמי מאי דכתיב מקודם נצבים עליו, ואח"כ כתיב וירץ לקראתם, דמשמע שהיו רחוקים ממנו. אלא שכיון שראו המלאכים דהוה ליה צערא וקא אסר ושרי אמרו לאו אורח ארעא למיקם הכא ופירשו ממנו, מיד וירץ לקראתם. והא דכתיב וירץ לקראתם ולא כתיב וירץ אחריהם, משום שהמלאך אינו צריך לחזור לאחור כשרוצה לחזור לאחריה, כדאיתא בבראשית רבה פרשה מט".

והנה ברור שכיוון רבינו לדברי התוס' הנ"ל, ולמה שיש ליישב קושייתם. ולבסוף: ברור, דמקום הציון של הערת רבינו צ"ל על מאמר דרב יהודה אמר רב גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, כי זהו עיקר היסוד שבתוס' הנ"ל (ולא כמו שנדפס מקום הציון על מאמר דרבי יוחנן גדולה הכנסת אורחים כהשכמת בית המדרש).

שם, ב, רש"י ד"ה (מעשה בחסיד אחד): כל היכי דאמרינן מעשה (בחסיד אחד או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה בן אלעאי). עיין דבר נחמד בזה בברכת הזבח תמורה דף טו ע"ב.

בגמרא תמורה שם: וקיימא לן כל היכא דאמר מעשה בחסיד אחד או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה בר אלעאי.

וכתב ה"ברכת הזבח" בשם שאר הרב הגדול הרב יושיע מקראקא, דיש לעמוד על הרש"י הנ"ל שלא פירש כן על שום מעשה בחסיד אחד הנזכר בש"ס בכמה דוכתין וכו'. ופירש הרב הגדול דהוקשה ליה לרש"י במעשה הנ"ל בהא דירד וטבל ושנה וכו', דהא קיימא לן בברכות כרבי יהודה בן בתירא דסבירא ליה דאין דברי תורה מקבלין טומאה, ואם כן למה הוצרך לטבול אף שראה קרי, לכך פירש דכל היכא דאיתא מעשה בחסיד אחד הוא רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה בר אלעאי שהוא סתם רבי יהודה הנזכר בש"ס, והוא סבירא ליה בפרק ג דברכות דבעל קרי אסור בדברי תורה דצריך לשנות באימה ברתת ובזיע, ע"ש, ושפתים ישק. ולי נראה לפרש בענין אחר, והוא דהוקשה לרש"י דאמרינן בסנהדרין פרק כהן גדול, שקר החן זה יוסף, והבל היופי זה בועז, אשה יראת ד' היא תתהלל זה פלטיאל בן ליש. ואם כן למה לא חשיב התם גם החסידות של חסיד זה. והיא ממש החסידות של בועז. לזה אמר דכל היכא שנאמר מעשה בחסיד אחד הוא רבי יהודה בר אלעאי, ואיתא התם (בסנהדרין) שקר החן זה יוסף ובועז, אשה יראת ד' וכו' זה רבי יהודה בר אלעאי, אמרו עליו על רבי